

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa Z. S. i M. P.

przeciwko M. D.

o zakazanie naruszania praw z rejestracji wzorów przemysłowych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 stycznia 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanego

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 maja 2015 r., sygn. akt I ACa [...], I

ACz [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od pozwanego na rzecz powodów kwotę
420 (czterysta dwadzieścia) złotych tytułem kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie w skardze kasacyjnej pozwanego, który, w ocenie sądów *meriti* naruszył prawo do wzoru przemysłowego powoda, wskazano dwa argumenty mające

uzasadnić przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Pierwszy dotyczy istotnego zagadnienia prawnego co do tego, jak rozumieć zwrot: „zorientowany użytkownik”, o którym mowa w art. 104 p.w.p., a także w prawie europejskim, a w szczególności, czy takim użytkownikiem jest biegły sądowy. Zdaniem skarżącego, istnieją dwa stanowiska w polskiej doktrynie w tej kwestii: zgodnie z pierwszym „zorientowany użytkownik” to biegły sądowy, natomiast zgodnie z drugim biegły sądowy nigdy nie będzie zorientowanym użytkownikiem w rozumieniu powołanego przepisu. Zdaniem skarżącego w wyroku z dnia 23 października 2007 r., II CSK [...] (OSNC-ZD 2008, nr B, poz. 52) Sąd Najwyższy poparł, nietrafnie, pierwszy pogląd. Tak ujęte zagadnienie prawne nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Po pierwsze, nie powstaje ono na tle tej sprawy. Z uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wynika, aby Sąd tylko biegłego sądowego uznał za zorientowanego użytkownika, ale wręcz przeciwnie – Sąd II instancji uzupełnił ustalenia faktyczne dotyczące badanych wzorów, aby samodzielnie móc się w tej kwestii wypowiedzieć (oględziny). Podobnie zresztą nawet w powołanym wyroku Sądu Najwyższego utożsamienie „zorientowanego użytkownika” i biegłego sądowego dokonano wyłącznie na potrzeby tamtej sprawy. Drugie zagadnienie prawne wskazane w skardze kasacyjnej dotyczy potrzeby rozstrzygnięcia, co wyznacza zakres ochrony zarejestrowanego wzoru przemysłowego: rysunek czy opis. W zarzutach skargi kasacyjnej skarżący podnosi przy tym, że w tej sprawie Sąd II instancji wyznaczył zakres ochrony wzoru tylko na podstawie jego opisu. Wskazane zagadnienie prawne nie uzasadnia jednak przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania z następujących względów. Po pierwsze, nie powstaje na tle tej sprawy, bezpodstawne jest bowiem twierdzenie, że Sąd ograniczył się do opisu słownego dla wyznaczenia zakresu ochrony na wzór przemysłowy. Po drugie, nie budzi wątpliwości w judykaturze i doktrynie – choć brak tu orzecznictwa Sądu Najwyższego, to w orzecznictwie sądów administracyjnych oraz Urzędu Patentowego, a także w doktrynie trafnie i jednoznacznie się podnosi, że ustalając zakres ochrony wzoru przemysłowego należy uwzględnić i jego rysunek, i opis.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

[l.n]